

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
 "Ένα πρωί, ο Βιενέζος μυθιο-
 γιογράφος Ροδόλφος Λάιπεν, γυρι-
 ζοντας στο σπίτι του, βρισκει ένα έκ-
 κενές γράμμα, προερχόμενο από μια
 γυναίκα, την οποία δεν θυμάται πια
 και την οποία ωστόσο γνώρισε άλ-
 λοτε, όταν ήταν ακόμα νέα. "Η γυ-
 ναίκα αυτή, η οποία τον αγάπησε σ'
 όλη της τη ζωή, βρίσκεται τώρα μπρο-
 στά στο πεθαμένο παιδί, το παιδί που
 άποκτησε μαζί του, και το διηγεί-
 ται στο γράμμα της όλη της τη ζωή,
 η οποία άρχισε πραγματικά γι' αυτήν
 από την ημέρα που τον γνώρισε, ό-
 ταν δηλαδή ήταν ακόμα δεκατριών
 χρόνων, και τον αγάπησε τρελλά,
 μ' όλη της την ψυχή.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΒΑΓΓΚ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δεν έδινε λοιπόν προσοχή στο ότι ένας κήριος, κάπως ήλικω-
 μένος, ένας έμπορος από το "Ινσπρουκ, μακρινός συγγενής της μη-
 τέρας μου, έχοθάν και την έβλεπε συχνά και έβιμε πολλή ώρα στο
 σπίτι μας. "Ανεταντίας, αυτό ήταν ειχάριστο γιά μένα, γιατί την
 έπαινε ταυτικά στο θέατρο κ' έτσι μπορούσα να μένω μόνη, να
 σκέφτομαι έσένα και να παραιοιεύω, πράγμα που άποτελοδσε την
 πιο μεγάλη, τη μοναδική μου εδδαμονία.

Μιά μέρα όμως, η μητέρα μου με κάλεσε στο δοματίο της με
 κάλαιο σαβαρότητα στο έφος της, λέγοντάς μου, ότι είχε κάτι
 σπυδαίο να μου πη.

"Έγινε άμείσως κατάλωμη κ' η καρδιά μου άρχισε να χτυπά
 πούδ δυνατά. Φοβήθηκα μήπως είχε ύποψιαστεί τίποτε, μήπως είχε
 μαντέψει κάτι... "Η πρώτη μου σκέψης, βλέπεις, πήγε σε σένα, στο
 μυστικό έρωτά μου.

Μά όταν πήγα στο δοματίο της μητέρας μου, είδα ότι κ' η ίδια
 ήταν στενωχορημένη. Με φίλησε τρυφερά δυο φορές, πράγμα που
 δεν τό έκανε ποτέ, κ' έπειτα με τράβηξε κοντά της, έπάνω στο
 σοφά. "Άρχισε τότε να μου λέη με φως διασταχτικό
 και δειλό, ότι ο συγγενής της, ο όποιος ήταν χήρος,
 την είχε ζητήσει σε γάμο κ' ότι ήταν άφορασιμέ-
 νη, από πάντων έξ αιτίας μου, να δεχτή την πρό-
 τασή του.

"Άμείσως όλο μου τό αίμα άνέθηκε στην καρδιά
 μου κ' η μόνη σκέψη, η μόνη εικόνα που πέρασε
 άπ' τό μυαλό μου, ήταν η δική σου.

Τό μόνο που κατώρθωσα να τραυλίσω, ήταν τό
 έξης :

— Πιστεύω πως δεν θα φύγοιμε από δό...

— "Όχι, μου άπάντησε η μητέρα μου. Θα πάμε
 στο "Ινσπρουκ. "Ο Φερδινάνδος έχει εκεί μια όραία
 βύλλα.

Δεν άκουσα περισσότερα. Τά μάτια μου δόλω-
 σαν. "Αργότερα έμωθα πως είχα λιποθυμήσει. "Α-
 κουσα τη μητέρα μου να διηγείται σιγά—σιγά στο
 μέλλοντα σύζυγό της, ο όποιος περιμένε πίσω άπ'
 την πόρτα, ότι είχα γείρει ξαφνικά προς τό πίσω,
 άπλώνοντας μπροστά τό χέρι μου κ' ότι είχα πέ-
 σει βαρεια κάτω.

Τί συνέβη τις άλλες ημέρες και πως έγώ, ένα
 αδύνατο κοριτσάκι, πολέμησα εναντίον της επιτα-
 κτικής θελήσεως της μητέρας μου, δεν μπορώ να
 σου τό διηγηθώ. Και μόνο που τό σκέφτομαι τώρα
 που σου γράφω, τό χέρι μου τρέμει. "Επειδή δεν
 μπορούσα να φανερώσω τό άληθινό μυστικό μου,
 τόσο η μητέρα μου, όσο κ' ο μνηστήρ της απέδιδαν
 την αντίστασή μου σ' έπιμονή, σε κακία και σε πεί-
 σμα. "Έπαψαν λοιπόν να μου λένε πια διδιήποτε
 κ' έκαναν τό πάντα κρυφά από μένα. Χρησιμοποι-
 ούσαν τις όρες που βρισκόμουν στο σχολείο γιά να μετακομίσουν τό
 πράγματα κ' όταν γούριζε στο σπίτι, έβλεπα πάντα κάποιον έπιλο
 να λείπει. "Ετσι, είδα τό διαμέρισμά μας ν' αδειάζη σιγά—σιγά και
 μαζί κ' αυτό και την καρδιά μου.

Τέλος, ένα μεσημέρι, γυρίζοντας άπ' τό σχολείο, παρατήρησα
 ότι οι άχθοφόροι είχαν ορθή κ' είχαν πάρει τό πάντα. Μέσα στις
 άδειανές κάμαρες βρισκότουσαν μόνο μερικά μπόγια, έτοιμοι να
 φύγουν κ' αυτοί και δυο πρόχειρα κρεβάτια γιά τη μητέρα μου
 και γιά μένα. Θα κοιμώμιασε εκεί μια νύχτα ακόμα, την τελευταία,
 και την άλλη μέρα τό πρσί θα φεύγαμε γιά τό "Ινσπρουκ.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας ημέρας έννοιασα ότι δεν μπο-
 ρούσα να ζήσω μακριά από σένα. Και μια ξαφνική άπόφαση γεν-
 νήθηκε μέσα μου : να ζητήσω τη σωτηρία μου από σένα!

Δεν θά μπορούσα να σου πω πως μου ήρθε αυτή η ιδέα και πως
 κατώρθωσα να σκεφτώ κάτι καθαρά μέσα στις όρες ένεινες της
 άπογνώσεως και της συντριβής. "Εκείνο που ξέρω είναι, ότι ξαφνικά
 — η μητέρα μου είχε βγει έξω — σηκώθηκα και έτσι όπως ήμουν
 με τη μαθητική μου ποδιά, διευθύνθηκα προς τό διαμέρισμά σου.
 "Η μάλλον όχι, η λέξις «διευθύνθηκα» δεν είναι άκριβής. "Η αλή-
 θεια είναι, ότι μια δύναμις μαγνητική μ' έσπρωξε προς την πόρτα
 σου...

Όπτε κ' έγώ δεν ήξερα τί ήθελα : Θα ριχνόμουν στα πόδια σου,
 θα σε ιζέτινα να με κρατήσεις κοντά σου γιά ύπερτέρα, γιά σπαλά

βα. "Εσύ θα γελούσες ίσως με
 τη φανατική αυτή λατρεία μιας
 άθώας κοπέλλας δεκαπέντε χρό-
 νων. Μά δεν θα γελούσες, πο-
 λυαγαπημένε μου, αν ήξερες σε
 ποιά κατάστασι ήμωνα, καθώς
 στεκόμουν έξω στον παγομένο
 διάδρομο, μαζεμένη, άπ' τό φό-
 βο και νουθόντας ώστόσο με
 άφάνταστη δύναμη να με σπρώ-
 χνη μπροστά, προς την πόρτα
 σου.

"Η στιγμή που έπακολούθησαν ως τη στιγμή που κατώρθωσα
 να ξεκολλήσω τό χέρι μου που έτρεμε άπ' τό σώμα μου και να χτυ-
 πώσο τό κουνούρι σου, ήταν φοιχτές, άπερίφραπτες και βάσταξαν
 όσο κ' η αωνιότης.

"Αόμα και σήμερα έχω σι' αυτιά μου τον ήχο του κουνουριού
 και τη σισή που έπακολούθησε κατόπιν, ενώ η καρδιά μου είχε
 πάρει πια να χτυπάη και τό αίμα μου να κυκλοφορή, καθώς σε περι-
 μένω να παρουσιαστής έξαφνα μπροστά μου, άνοιγοντας την
 πόρτα.

Μά ούτε συ παρουσιάστηρες, ούτε και κανείς άλλος. Θα είχες
 βγει σίγουρα έξω εκείνο τό άπόγευμα κ' ο ύπρέτης σου, ο Ζάν,
 θα είχε πάει να κινή κανένα θέλημα.

"Ετσι ξαναγούρισα κλωνιζόμενη, ενώ σι' αυτιά μου βοήζε ακόμα
 ο ήχος του κουνουριού, στο άδειανό διαμέρισμά μου και σομαρτά-
 στα στο κρεβάτι μου, ξαναλημένη από τό τέσσερα βήματα που εί-
 χα κάνει, όσο δεν θα κοιραζόμουν αν περπατούσα όρες δόλόκληρες
 έπάνω στο χιόνι.

Μά κάτω άπ' την εξάντλησή μου αυτή, με φλόγιζε πάντα ακα-
 τανίκη η άπόφασις να σε ιδώ και να σου μιλήσω, πριν ακόμα με
 άποσπώσουν από κοντά σου. Δεν ήπρηξε μέσα σ' δά'
 αυτιά, σου τ' όραζόμια, καμιά σαρκική έπιθυμία.
 "Ημουν ακόμα άμωθη, γιατί άκριβός δεν συλλογι-
 ζόμουν ποτέ τίποτε άλλο εκτός από σένα. "Ηθελα
 μονάχα να σε ιδώ, να σε ιδώ ακόμα μια φορά και
 να πιστώ από σένα, όπως ο ναμαγός πάνετα στο
 βράχο.

"Όλη τη νύχτα, δόλόκληρη εκείνη τη νύχτα, σε
 περιμένα, πολυαγαπημένε μου.

Μόλις η μητέρα μου πλάνησε κ' άποκοιμήθηκε,
 γλιστρησα στο διάδρομο, γιά να σε ιδώ όταν θα
 γούριζες. "Ολόκληρη τη νύχτα σε περιμένα κ' ήταν
 μια νύχτα παγομένη του Γενάρη. "Ημουν κοιρασιμέ-
 νη, όλα μου τά μέλη μου πονοδσαν και δεν ήπρηξε
 μια καρδία γιά να καθήσω. Τότε κ' έγώ ξεπλό-
 θηκα στο κρφο παρτέο, άπ' όπου περνούσε τό ρεύ-
 μα που σχηματίζε η πόρτα. "Έμεινα έτσι ξαλωμέ-
 νη, πληγωμένη και με τό κορμί μου πονεμένο, μη έ-
 χοντας τίποτε άλλο έπάνω μου, εκτός άπ' τά λεπτά
 ύου ρούχα. Θα μπορούσα βέβαια να πάρω καμιά
 κουβέρτα, μά δεν ήθελα να έχω ζέση από φόβο μή-
 πως άποκοιμηθώ και δεν άκούσω τό βήματά σου...

Τί πόνοι ήταν αυτοί που μου προκαλοδσε τό
 κρφο! "Επιγίγα σπασμοδικά τό πόδια μου τό ένα
 έπάνω στο άλλο, τό χέρι μου έτρεμαν κ' άναγκα-
 ζόμουν κάθε τόσο να σπρώνομαι άπ' την τρυμερή
 παγοιά που έπαρταόσε μέσα στο φοιχτό εκείνο
 σοκάκι.

Μά σε περιμένα, σε περιμένα, σε περιμένα σαν
 τη μόρια μου...

Τέλος — θά ήταν πια η ώρα δυο ή τρεις μετά
 τά μεσάνυχτα — άκουσα κάτω την πόρτα του δρόμου ν' άνοιγή κ'
 έπειτα βήματα ν' άνεβαίνουν τη σκάλα.

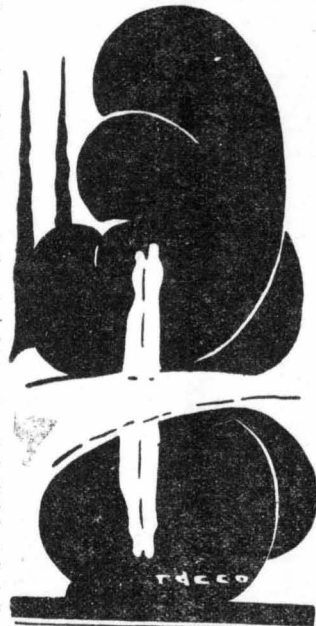
"Εταμα ξαφνικά να νουθώ τό κρφο, άναμα δόλόκληρη κ' άνοι-
 ξα σιγά—σιγά την πόρτα του διαδρόμου μας, γιά να όρμησω προς
 έσένα και να ριχτώ στη πόδια σου. "Α! δεν ξέρω σι' αλήθεια,
 τρελλό παιδί καθώς ήμουν, τί θα σου έλεγα τότε.

Τά βήματα πλησίαζαν όλοένα και τό φως ενός κερου τρεμιόλα-
 ψε στη σκάλα. Κρατοόσα τρέμοντας τό πόμολο της πόρτας. "Ησουν
 τάχα εσύ ;

Ναι, ήσουν εσύ, πολυαγαπημένε μου, μά δεν ήσουν μόνος. "Α-
 κουσα ένα γέλο άνάλαφο και πρόσχαρο, τό φρού—φρού ενός με-
 ταξωτού φορεμάτος και τη φωνή σου που μιλούσε σιγανά. Γούριζες
 στο διαμέρισμά σου με μια γυναίκα.

Πώς μπόρεσα να έπιζήσω έπει' άπ' αυτή τη νύχτα, δεν ξέρω.
 Την άλλη μέρα, στις όχτώ, με πήραν στο "Ινσπρουκ. Δεν είχα πια
 τη δύναμη ν' άντισταθώ...

Τό παιδί μου πέθανε την περασμένη νύχτα. Στο έξης θα είμαι
 πάλι δλοάνωχη, αν, έννοείται, μπορέσω να ζήσω. Άδρω θα ρθούν
 έδω άνθρωποι μαυροφορεμένοι, πρόστιχοι, θα φέρουν ένα φέρετρο
 μεζύ τους και θα βάλουν μέσα τό φτωχό, τό μοναδικό μου παιδί.
 Θα ρθούν ίσως και μερικά φίλοι που θα φέρουν στεφάνους, μά τί
 μπορούν να κάνουν τό λουλούδι σ' ένα φέρετρο ; Θα προσταθουν

νά με παρηγορήσουν, θά μου πούν λόγια και λόγια, μιά σέ τί θά μου χρησιμοποιούν δι' αυτά ;...

Είμαι πειά μόνη, ολόμυνη. Και δέν υπάρχει πού τρομερό πράγμα από τό νά είσαι ολόμυνησ ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτό τό κατάλαβα γιά πρώτη φορά κατά τους εικοσιτέσσερες ατελείωτους μήνες πού έμεινα στο "Ινσπρον, όπου έζησα σάν μιά φυλακισμένη, σάν μιά έξοριστή ανάμεσα στους κόλπους τής οικογενείας μου...

Ο πατριός μου, άνθρωπος πούλ ήσυχος και λιγομίλητος, ήταν πούλ καλός γιά μένα. Η μητέρα μου πάλι, σάν νά ήθελε νά επινορήσωση ένα κακό πού μου έκανε, χωρίς νά τό θέλη, έσπευδε νά αποκαθάρω όλες μου τίς επιθυμίες. Άρκετοί νέοι με περιτοίχιζον, μιά έγώ τούς απομάκρυνα όλους μ' έπιμονή και με πείσμα. Δέν ήθελα νά ζήσω ευτιχησμένη κι ευχαριστημένη μακριά από σένα και βυθίζομουν όλοένα σέ μιά σκοτεινή οίκουμένη, καμωμένη από μοναξιά κι από τά μαρτύρια πού μου επέβαλε ο έαυτός μου. Τά καινούργια κι όραία φορέματα πού μ' άγόραζαν, δέν τά φορούσα καθόλου, άρνιόμουν νά πηραίνω στις συναυλίες και στά θέατρα και νά σημιπέτω σ' έκδρομές με εθιμικές συντροφίες.

Μόλις και μετά βίας έβγαίνα άν' τό σπίτι. Θά τό πιστέψης, πολυκαταγμένη μου, ότι στη μικρή αυτή πόλι, όπου έζησα δυό ολόκληρα χρόνια, δέν κατώρθωσα νά μάθω δέκα δρόμους;

Είχα την ψυχή μου βουτηγμένη στό πένθος και ήθελα τό πένθος αυτό νά περιβάλλη κι ολόκληρη τή ζωή μου. Είχα στερηθεί την παρουσία σου και ήθελα νά στεροήμαι τά πάντα. Δέν ήθελα ν' απομακρυνώ και ήθελα νά ζώ μόνο με τή σκέψη σου.

"Έμεινα διαρκώς κλεισμένη στην κάμαρά μου και επί ώρες, επί ημέρες ολόκληρες δέν έκανα τίποτ' άλλο, παρά νά σκέφτομαι έσένα, νά σε σκέφτομαι αδιάκοπα και νά ξαναθυμάμαι τις αναρίθμητες μαζρές αναμνήσεις πού είχα από σένα. Ξαναθυμούμουν όλες τις φορές πού σε είχα δει κι' όλες τις φορές πού σε είχα αναμνησει με άγωνία και άναπαρίστανα όλα αυτά τά μικρά επεισόδια με τή φαντασία μου, όπως στο θέατρο. Κι' επειδή έζησα έτσι αναρίθμητες φορές κάθε στιγμή του παρελθόντος μου, γι' αυτό τό λόγο ή παιδική μου ήλικία έχει μείνει τόσο ζωντανή μέσα στη μνήμη μου.

Μονάχα με την άνάμνησί σου έζωσα εκείνη την εποχή. Άγόραξα όλα τά βιβλία σου. Όταν έβλεπα τ' όνομά σου σέ καμιά έφημερίδα, αυτό αποτελούσε γιορτή γιά μένα. Φαντάσθου, διάβασα και ξαναδιάβασα τόσες φορές τά βιβλία σου, ώστε έξέρω κάθε τους γραμμή άν' έξω. "Αν κατά τή νύχτα με ζυνούσε κανείς στον ύπνο μου και άπήγγελε μπροστά μου μιά γραμμή άν' τά βιβλία σου, θά μπορούσα και σήμερα ακόμα πού έχω τον περσέρι πειά δεκατρία χρόνια, νά συνεχίσω άμέσως παραπάτω, σάν νά όνειρεύομουν. Κι' αυτό, γιατί κατά λέξι δική σου ήταν γιά μένα ένα ευαγγέλιο και μιά προσευχή.

Τά μόνα πράγματα πού μ' ένδιέφεραν στον κόσμο ολόκληρο, ήταν όσα είχαν σχέση με σένα. Τις έφημερίδες τις διάβαζα μόνο και μόνο γιά νά βλέπω τις κριτικές των θεάτρων και τις συναυλίες, ή όποιες ήξερα πως σ' ένδιαφέρουν και όταν τό βράδυ έφτανε, σέ παρακολούθωσα από μακριά, λέγοντας μέσα μου : «Τώρα μπαίνει μέσα στην αίθουσα, τώρα κάθεται, κτλ.»

Μά γιατί νά σου τά διηγηθώ δι' αυτά ; Γιατί νά τά διηγούμαι δι' αυτά σ' έναν άνθρωπο πού δέν τά υπομνήστικε ποτέ ;

Μιά και άρχισα όμως, άς έξακολουθήσω...

Είχα κλείσει πειά τά δεκαεφτά μου χρόνια κι' οι νέοι πού με συναντούσαν στό δρόμο, γράζαν και με κύτταζαν προκλητικά. Μά δέν έκαναν άλλο παρά νά μ' έξοργίζουν, γιατί δέν μπορούσα νά φανταστώ, ότι ήταν δυνατόν ν' άγαπήσω ποτέ άλλον άνθρωπο, έκτός από σένα. Αυτό μου φαντόταν σάν έγκλημα.

Έντοματαξή τό πάθος μου γιά σένα έμενε πάντα τό ίδιο. Μονάχα πού μεταμορφώνονταν μαζί με τό κορμί μου κι' όσο ή αισθησεις μου ζυνοούσαν, γνόταν πού φλογερό, πού συγκεκριμένο, πού γυναικείο. Η μοναδική μου τώρα σκέψη ήταν νά δοθώ σέ σένα, νά έγκαταλείψω σέ σένα.

Οί άνθρωποι πού με περιτοίχιζαν, με θεωρούσαν σάν ένα πλάσμα φοβιμένο και μ' αποκαλούσαν δειλή —επειδή δέν είχα ξεσφίξει τά δόντια μου γιά νά τούς φανερώσω τό μυστικό μου. Μά έγώ

έκλεινα μέσα μου μιά θέλησι σιδερένια. "Όλες μου ή σκέψεις κι' όλες μου ή προσπάθειες απόβλεπαν πρός ένα και μόνο σκοπό : νά ξαναγυρίσω στη Βιέννη, νά ξαναγυρίσω κοντά σου...

Και κατώρθωσα στό τέλος νά επιβάλω τή θέλησί μου, όσο τραγική, όσο άκατανόητη κι' άν φανόταν στους άλλους. Ο πατριός μου ήταν πλούσιος και με θεωρούσε σάν παιδί του. Μά έγώ, με άγρια έπιμονή, ήθελα σώνει και καλά νά μ' άρτίσουν νά κερδίσω μόνη μου τή ζωή μου. Έτσι κατώρθωσα νά ξαναγυρίσω στη Βιέννη, στό σπίτι ένός συγγενούς μου, ως υπάλληλος σ' ένα μεγάλο όβσο.

Είπε τάχα άνάγκη νά σου πώ πού πρωτοπάγη, όταν, ένα συνηφιασμένο βράδυ του φθινοπώρου —επί τέλους! επί τέλους! — έφτασα στη Βιέννη; "Άφτρα τή βαλίτσα μου και μπήρα σ' ένα τραίνο. "Ω! με πόση βραδύτητα προχωρούσε αυτό τό τραίνο! Κάθε του σταθμού μ' έκανε έξω φρενών. Τέλος κατέβηκα μπρός στό σπίτι σου. Τά παράθυρά σου ήσαν φωτισμένα κι' ή καρδιά μου άρχισε άμέσως νά χτυπά δυνατά. Τότε μονάχα ξαναθύηκα τή ζωή μέσα σ' αυτή την άπέραντη πόλι, τής οποίας ο δρόμος ήταν γιά μένα ως τή στιγμή εκείνη τόσο ξένος, τόσο άδειανός. Τότε μονάχα άρχισα νά ξαναζώ, νοιώθοντας σε τόσο κοντά μου.

Δέν ύποψιαζόμουν, ότι δέν ήμουν πού κοντά στη σκέψη σου τόφρα πού μās χόριζε μονάχα ένα φωτισμένο τζάκι, από τότε πού μās χόριζαν κοιλιάδες, βουνά και ποτάμια...

Κύτταζε ψηλά, πάντα ψηλά. 'Έκει ήταν τό φώς, εκεί ήταν τό σπίτι σου, εκεί ήσαν ένός, ο κόσμος μου.

'Επί δυό ολόκληρα χρόνια, είχα όνειρευτεί αυτή την ώρα και νά πού την ζούσα.

Και όλο τό βράδυ, ολόκληρο τό φθινοπώρο έξείνω βράδυ, έμεινα μπρός στό παράθυρά σου, ως όταν τό φώς τους έσβησε. Και μόνο τότε τράβηξα γιά την καινούργια μου κατοικία.

Κάθε βράδυ, ξαναγίζα μπροστά στό σπίτι σου. "Ως τις έξη τό βράδυ έργαζόμουν. Η δουλιά μου ήταν σκληρή και άπορροφητική, μιά τήν άγαστώσα, γιατί ή φασαρία τής μ' άπασχολούσε από την ταραχή μου και τον πόνο μου. Τό μοναδικό μου όνειρο ήταν νά σε ίδω, νά σε συναντήσω μιά φορά, νά με πέρσει να φιλήσω από μακριά τό πρόσωπό σου με τό βλέμμα μου. Τέλος, έπειτ' από μιά βδομάδα σέ συνάντησα σέ στιγμή πού δέν τό περίμενα καθόλου. Καθώς κύτταζε τά παράθυρά σου, έκει ψηλά, ήφθε πρός τό μέρος μου, διασχίζοντας τό δρόμο.

Και έξαφνα τότε ξαναγίνα τό κοριτσάκι των δεκατριών χρόνων πού ήμουν άλλοτε. Ένοιώσα όλο τό αίμα μου νά πλημμυρίξη τά μάγουλά μου και χωρίς νά θέλω, παρ' όλη τή μυστική μου έπιθυμία ν' αντίκρισω τά μάτια σου, έσφυρα τό κεφάλι μου και πέρασα μπροστά σου τρέχοντας, σάν ένα ζώο κνηγχιμένο.

'Επειτα ντραγήρα γι' αυτή τή φοβισμένη μου φωνή, άφού ή άπόφασί μου ήταν νά σε συναντήσω, νά σου μιλήσω και ν' άναγνωριστώ από σένα έπειτ' από τόσα χρόνια. "Ηθελα νά με δής, νά μ' εκτιμήσης, νά μ' άγαπήσης...

'Επί πολύν καιρό δέν με είχες προσέξει καθόλου, άν και κάθε βράδυ, κι' όταν ακόμα γινόηζε κι' ο διαπεραστικός βορρής τής Βιέννης τριπύσσε τά κόκκαλα, σέ παραμόνευα στό δρόμο.

Συχνά περίμενα πού κάποιον επί ώρες ολόκληρες. Συχνά σ' έβλεπα πάλι νά βγαίνης έξω με διάφορους έπισκέπτες σου. Διό φορές μάλιστα σέ είδα νά βγαίνης με γυναίκες και από τότε κατάλαβα πως είχα μεγαλώσει κι' ένοιώσα τον καινούργιο και διαφορετικό χαρακτήρα τού αισθηματός μου από τό ξαφνικό άναστροφή τής καρδιάς μου πού μου ξέσκιζε την ψυχή, όταν είδα μιά γυναίκα ξένη νά βαδίζη στό πλάι σου, κρατώντας σε από τό μαρτάσο.

Δέν ξαφνιάστικα όστόσο, γιατί ήξερα από τά παιδικά μου χρόνια τις αιώνες έπισκέπτριές σου. Μά τώρα ένοιώθα έναν πόνο μέσα μου και μιά έχθρα γι' αυτές τις άλλες.

Περιήρανη όπως ήμουν κι' όπως έχω μείνει και τώρα ακόμα, τό άλλο βράδυ δέν ήθθα στό ραντεβού μου. Μά ο πόνοσ μου ήταν τρομερός εκείνο τό βράδυ πού τό πέρασα χωρίς νά ίδω τό σπίτι σου. Τό άλλο βράδυ όμως ξαναγύρισα ταπεινά στη σκοπιά σου. Σε περίμενα, σέ περίμενα πάντα, όπως σέ όλο μου τό βίο, περίμενα μπροστά στη ζωή σου πού μου ήταν κλειστή.

Κι' επί τέλους, ένα βράδυ με πρόσβες !
(Ακολουθεί)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ
(Έργον του Φον Πάλ Θούμπε)